

Stěžování ztrozkotance

Jsem na tom tak, že každé den musím pít. Alespoň pivo. Občas si koupím láhev něčeho ostřejšího, ale ne moc často, nechci aby ze mě byla úplná troska. Hlavně ale nemám dost peněz. Až přestanu muset platit ty posraný alimenty, tak budu chlastat jako ďábel. Ne, že bych to potřeboval, ale jsem na to už nějak za ty léta zvyklej. Dyť chlastá každé koho znam. Všichni kluci z fabriky a u některých i jejich ženy. Nemam rád ženský který to přeháněj. Ty jejich kecy se nedaj vystát. Jsou pak hysterický a dělaj ukvapený závěry. Člověk se nestíhá divit a najednou po něm jeho ženská hází talíře a nadává mu do hovad a kanálů nejhorsího rázu.

Teď je léto. Venku je takový vedro, že vůbec nevycházim. Byl jsem sice párkrát u vody, ale když jsem dopil poslední pivo, co jsem si v baťohe přines, tak jsem šel zase domů. Většinou chodim sem a tam po pokoji a mám u toho puštěný rádio. Některý lidi mi říkaj, že jsem blázen. Že není normální takhle chodit po bytě sem a tam. Ale mě prostě nejde vydržet zůstat na jednom místě. Když mě už bolí nohy tak si lehnu na postel a notuju si vesele s písničkama co mi hrajou. Nemam vždycky puštěný rádio, někdy si přehraju nějakou desku. Mám třeba dvě desky Edith Piaf nebo celý Nocturno od Šopéna. Klasická hudba se dá poslouchat jenom večer, když je tma, jindy mě z ní bolí uši.

Víkend je moc krátkej. V neděli se mi ani nechce do postele když pomyslím na to, že v pondělí budu muset vstávat v pět nula pět a jít na autobus. V tom budou ty samý unavený ksichty, který tam potkávam každé zasranej den, když jedu do práce. Doufam, že ta zasraná píča, která nám dělá mistrovou už nebude mít krámy a bude konečně držet hubu. Ty její kecy se nedaj vydržet. Chápu, že koukat na mě jak pracuju při mým pracovním nasazení nemůže bejt žádněj zázrak, ale mohla by si odpustit ty debilní připomínky, který mě tak vytáče.

Lituju toho, že jsem se vysral na vysokou a teď musím jezdit do fabriky. Debilní přesčasý mě asi zabijou. Slibuju, že kdyby za tu práci bylo třikrát tolik, tak bych se i snažil. Za tuhle bídu se na to ale můžu tak leda vysrat. Fabrika je plná slováků a poláků, který ti ani nerozumí a když si v šatně nezamkneš svačinu, tak ti jí ukradnou. Některý holky tam jsou docela pěkný. Dal bych si s nima říct. Jejich pytle pod očima a svěšenej pohled v sobě nese bídou kterou žijou. Stejně jako všichni co tam pracujou. Zaplatíš nájem, koupíš jídlo a zbyde ti tak akorát prd. Dřeš se jako mezek a ze života nakonec nemáš nic. Prostota lidí je taková, že jim to stačí. Ovšem jsou i takový jako já a mě to sere. Je mi to ale k ničemu. Můžu tak akorát brečet doma do polštáře.

Občas to někdo nevydrží. Praští s tím co má v ruce a odejde. Všichni mu závidí. Každé si přeje skončit a jít pracovat někam, kde to bude klidný a kde na sebe budou lidi milejší. Spousta lidí co znam odchází do anglie. Pracujou tam taky ve fabrice, ale ušetří asi třikrát tolik co u nás. Jsou tam spokojený. Ale nakonec je to jedno jestli člověk živoří tady nebo tam. Mě by se líbilo mít bar někde u moře. Nebo malou restauraci. Na pláži bych nalezval pivo a bylo by mi krásně. Našel bych si náskou indiánku a s tou bych měl pár dětí. Všichni bysme žili šťastně a nic by nám nechybělo. Jenže na to já nikdy nenaštrím. Za to co ušetřim do dalšího měsíce většinou kupuju láhev na oslavu začátku dalšího měsíce. Abych si připomenul, že jsem se dožil dalšího kousku života.

Zkušenost s bytem

I když si na svojí rodinu dost často stěžuju, musím uznat, že sem se narodil dobře. Oba moji rodiče mají dobře placenou práci a oba vystudovali vysokou školu. Vydělávali dost peněz na to, aby mě i mojí sestře zařídili byt. Někou dobu sem v něm bydlel. Nájem sem bohužel neměl z čeho platit, takže sem dlužil nájem asi za rok a půl. Neměl sem žádný peníze ani práci, tak sem se rozhodl byt prodat. Nejdřív sem potřeboval prodat všechny svoje věci a najít kupce. Věděl sem, že to prodám pod cenou, ale nevdalo mi to. Potřeboval sem prachy a hned zmizet. Chtěl sem si koupit menší domek někde u moře a tam v klidu žít mimo civilizaci a všechno zlo, který obklopuje lidi žijící v Evropě, ve větších městech.

Neměl sem co jíst a hlad byl velkej, tak sem se rozhodl jít do zastavárny pokusit se prodat svůj mp3 přehrávač. Věděl sem, že něco za něj dostanu. Stačilo by mi to na jídlo minimálně na tejdén a taky bych si mohl koupit nějakou trávu. V té době jsem na tom byl tak, že bych si dal cokoliv. Do žíly určitě nic, ale do nosu klidně cokoliv. V zastavárnách mi řekli, že tyhle věci nevykupují a proto sem se rozhodl zkusit oslovit pár lidí na ulici. Jeden cikán, se kterým stáli další dva říkal, že klidně a že mi za to něco dá. Vzal si můj přehrávač a řekl mi ať du za ním. Všichni čtyři sme vyrazili. Došli sme k jednomu domu, před kterým sme na toho samýho chvíli čekali. Vyšel z domu a podal mi pytlíček s trochou pervitinu. Bylo mi jasné, že se s tím budu muset obejít místo jídla. Řekl sem jim, že mam byt ve kterým mam spoustu věcí na prodej a že na ten byt sháním kupce. Shodli se, že se vydají ke mě a věci ode mě odkoupí. V komunikaci sme si docela rozuměli.

Vešli sme ke mě do bytu a ten nejmohutnější z nich se mě zeptal, jestli mi teče voda. „Jo, v kuchyni“, zněla moje odpověď. Napustil si trochu vodu do skleničky a vzal si lžičku. Nabral na ní vodu a přisypal pervitin. Celé to nabral do stříkačky a píchl si to do žíly na hřbetu ruky. Vůbec to s ním nehnulo. Hned se mě ptal, kde jsou ty věci na který se může podívat. Další dva se hned přidali a učinili stejně jako on před nima. Koukal sem na to a jediný co mě napadlo bylo, že nemá smysl soudit ostatní. Vytáhl sem svůj perník a všechen si ho šňupl. Trochu to se mnou zamávalo a cejtíl sem jak sem se nabudil energií. Nebylo to hodně energie, ale byl to příjemnej pocit. Z toho jak sem málo jed a občas kouřil trávu sem měl něco, co se nazývá toxická psychóza. Člověk slyší v hlavě různé hlasy a občas má nějaký halucinace. Začal sem to mít po LSD a už sem se toho nikdy nezbavil. Ani když sem na to pozdějš bral prášky, který to zmírňovaly.

Hostům sem se věnoval docela normálně a koukal sem jak mi prohledávají všechny moje věci. Chtěl sem se věcí zbavit a odstěhovat se někam k moři, takže mi to ani tak nevdalo. Říkal sem jim jenom z kterýho šuplíku nic neprodám a co si chci nechat. Měl sem tam i smlouvy k bytu, ale samozřejmě ani tenhle šuplík nebyl ušetřenej šacování a smlouvy se mi ztratily. Udělal sem kvůli nim scénu a za chvíli se objevili. Mejm návštěvníkům byla drzost vlastní, ale respektovali to, že byt byl můj.

Asi po hodině přehrabování se v mejch věcech měli sbalený tři tašky a říkali, že si věci odnesou a daj mi za to částky na kterejch sme se domluvili. Naivně sem si myslel, že za svoje věci dostanu sjednaný peníze. Odjeli sme na druhéj konec města k jednomu z nich, ostatní se mezi tím odpojili a tam mi dal pár pozlacenejch cetek a trochu perníku. Řek, že zbytek mi dá zejtra, že se za mnou staví odpoledne. Věřil sem mu a odešel. Tu noc sem nespál a sám sem ve svym bytě třídil věci do dvou tašek, který sem si chtěl vzít na svojí cestu. Ten samej mě taky ujistil, že jeho brácha ode mě byt koupí, že je

bohatej. Celou dobu sem taky komunikoval s hlasama v mojí hlavě. Řešil sem s nima nejrůznější věci a taky mě ujišťovaly, že všechno bude v pohodě a že si počínám dobře. Někdy asi v deset ráno na mě zazvonil jeden z těch, co se předchozí noc odpojili odnést si věci ode mě. Donesl mi trochu perníku za věci a řekl, že potřebuje, aby u mě pár dní přespal jeden jeho kamarád, kterého právě pustili z vězení. A ještě jedna holka. Neměl sem nic proti. Rád lidem pomáhám a považoval sem ho za přítele.

Nejdřív přišla zmíněná dívka a říkala, že by se u mě potřebovala umejt. Ukázal sem jí koupelnu a ona si začala napouštět vanu. Bohužel netekla teplá, tak sem jí ohřál vodu v konvici a po pár konvicích byla její koupel připravená. Náš společný známý jí řekl, že se zbavuju věcí, řekl sem, že je to pravda. Vybrala si tašku plnou věcí a odešla. Nedostal sem za to nic, ale bylo mi to jedno, stejně sem se potřeboval věcí zbavit. Můj nový přítel po chvíli také odešel. Ještě než odešel tak sebral můj telefon ze stolu se slovy, že si ho půjčí a pak přijde zpět a vrátí mi ho. Odpoledne přišel další ze tří známých. Přinesl mi také trochu pervitinu a ptal se mě jestli něco nepotřebuju. Řek sem mu, že bych potřeboval nějaký jídlo a kdyby měl tak nějakou trávu. Choval se ke mě hodně přátelsky a bylo zřejmé, že oba sme blázni. Měl nějaký peníze a tak mě vzal do lahůdkářství na polívku a karbanátky. Šel sem nakonec večer k němu a tam mi ukázal svojí sbírku mincí a řek ať si nějaký vyberu. Vybral sem si asi třicet mincí a on mi na ně dal kožený malý měšec, také mi dal náhrdelník z nějakých černých kamenů. Najedli sme se z toho co uvařila jeho přítelkyně a on mě pořád ujišťoval, že jeho brácha ode mě byt koupí.

Dorazili sme ke mě domů a před domem už stál ten, co potřeboval, aby u mě přespal jeho kamarád, kterého pustili z vězení. Byl to velký, dva metry měřící a asi sto padesát kilo vážící běloch, který měl hluboký hlas. Věděl, že mu chci pomoci a tak se ke mě choval přátelsky. Šli sme ke mě do bytu a ten, co měl můj telefon z něho zavolał asi deseti lidem, takže za chvíli byl můj byt plný lidí, kteří se prohrabovali mými věcmi. Mnozí z nich si něco odnesli s tím, že mi za to pak něco dají. Večer všichni odešli a my tam zůstali jen tři. Ten co měl můj telefon a jeho kamarád. Tvrdil, že mi telefon vrátí, až ho nebude potřebovat. Píchl si plnou stříkačku něčeho hnědého, co sem považoval za heroin a byl celej malátnej. Se mnou vůbec nemluvil a když sem šel na záchod, tak sem slyšel, jak si něco domlouvaj. Strachy sem nemoh usnout, ale nakonec sem zabral.

Ráno sem se probudil a mohutnej kamarád se akorát vracel z nákupu. Přinesl jídlo pro sebe a nic víc. Celou dobu vypadal docela v pohodě. Ve vězení byl prej za vraždu. Nevim ani jak se to stalo, ale najednou sem se začal hádat s tím jehož sem znal z dřívějška. Párkrát mě uhodil až sem na něj začal křičet ať odejde. Zarazil se. Jeho mohutnej kamarád říkal, že už má i šídlo, míněno nůž. Ve mě cuklo. Věděl sem ale, že už nechci aby tam byli. Odešli.

V pět ráno mi dva lidi kopalí do dveří a snažili se je vykopnout. Posunul sem za dveře stůl a ledničku a na židli sem bránil svoje dveře vlastním tělem. Trvalo to asi patnáct minut. Samozřejmě sem jim neotevřel. O několik hodin později přišel jinej z těch tří se svym bráchou, kterej si chtěl obhlídnout můj byt. Viděl, že nemam co jíst a tak mě pozval na oběd. Dostal sem taky nějakou trávu a nakonec i zálohu na byt. Byl sem rád. Toho co mi kopal na dveře už sem neviděl. Byt sem prodal během pár dní a když mi dorazili peníze na účet, tak sem odletěl na ostrovy do Ásie. Chtěl sem si koupit domeček někde na pobřeží a žít tam z toho co bych si vypěstoval. Problém byl v tom, že sem byl docela dost zfetovanej a dost sem bláznil.

První co sem udělal bylo, že sem si koupil auto s tím, že si ostrov projedu a najdu si místo, kde si domek koupim. Asi po třech dnech permanentní jízdy se mi auto rozbilo a já skončil v malém městečku na ostrově v jiho-východní Asii. Byl sem tam asi čtyři měsíce v hotelu a moje auto pořád

nebylo opravený. Vykašlal sem se na něj a vrátil sem se do své vlasti. Měl sem ještě nějaký peníze z kterejch sem dva měsíce přežíval jak se dalo. Chodil sem po městě ve dne v noci a poslouchal hlasy co sem měl v hlavě. Přespával sem na lavičkách nebo na zemi v parcích. Nemoh sem ani do hotelu, protože doklady sem zahodil někde v Ásii. Když mi došly peníze, tak sem se nechal odvézt do blázince. Tam mi nasadili prášky a všechno moje bláznění skončilo.

Byl sem rád, že sem měl kde spát a co jíst, ale do konce života budu litovat toho, že sem přisel o byt, v kterym bych moh žít.

Těžkej byznys

Do Čech sme se z Ruska přestěhovali, když mi bylo třináct. Čechy sou krásný a je v nich větší teplo než v Rusku. Velkou výhodou je pro mě, že češi sou takový sráči. Vždycky mě tady všichni respektovali a báli se mě. Zvyk sem si, že si můžu dovolit co chci. Dostkrát sem ve škole dostal něčí svačinu. Stačilo jenom vyhrožovat a dát jednu nebo dvě rány pěstí do břicha.

Trávu sem kouřil už od patnácti a k perníku se dostal o pár let dýl. Muj největší problém byl, že sem skoro nikdy neměl peníze. Rodiče mi nedávali nic a do práce sem nechodil. Moje výřečnost mi to ale později vynahradila. Čekal sem k večeru v parku a vytipoval si dycky někoho, kdo vypadal jako že by moh brát drogy. Zeptal sem se dycky jestli chce nějaký piko. Každěj chce piko, jak ho jednou zkusí. Peníze sem si bral předem a pokaždý sem s nima utek. Hned sem si šel koupit peří a dal sem si ho sám. Občas sem se podělil s tim, co čekal v parku se mnou. Většinou ale ne.

Takhle sem to dělal několik let a dycky mi to vycházelo. Někdy sem koupil citrónovej šumák a prodával ho v pytlíčcích jako perník. Museli bejt docela nasraný, když si to dali a šumělo jim v nose. Mě to ale nikdy nezajímalo. Hlavně, že sám sem měl co do nosu nebo za co koupit jídlo. Bydlel sem u rodičů, takže nájem sem platit nemusel. Jídlo vlastně skoro nikdy taky ne.

Jednou se mi to ale vymstilo. Měl sem trochu upito a šel sem do parku, kde sem z dálky viděl postavu. Zeptal sem se ho klasicky, jestli nechce nějaký piko. Řikal, že jo. Povídam mu, že ať mi dá peníze. Vytáh dvě stovky a podal mi je. Vzal sem je a začal zdrhat. Slyšel sem jenom jak zakřičel: „Hej, sejmi ho, zdrhá mi s prachama“. Ze stínu se vynořila postava a já dostal trubkou do hlavy. Padnul sem na zem a tekla ze mě krev. Přišel ten, kterýho sem okrad a vytáh pistoli. Pažbou mě praštil do nosu a začal mi bulharsky nadávat. Oba byli asi o pět let starší než já. Věděl sem, že me jen tak nenechaj. Z toho co říkal sem rozuměl jenom to, že sem zasraná svině a pak mě oba kopali do břicha. Prohledali mě a všechno mi vzali. Byl sem v píči. Nemoh sem si ani zavolat záchranku. Měli pevný boty, takže sem měl žebra určitě zlámaný. Někdo šel okolo. Volal sem na něj, že potřebuju pomoct, ať mi zavolá záchranku. Ignoroval mě a šel dál. Ležel sem tam v krvi a nemoh sem se ani hnout. Řval sem o pomoc asi deset minut, až nakonec přišli policajti, který zrovna měli okolo pochůzku. Odvezla mě sanitka, sepsali se mnou protokol a za měsíc mě pustili z nemocnice.